

Arrest

nr. 150 801 van 13 augustus 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 februari 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 december 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 februari 2013 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juli 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker en zijn Belgische partner leggen op 20 mei 2011 te Turnhout een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.2. Eveneens op 20 mei 2011 dient verzoeker een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. De burgemeester van de stad Turnhout neemt op 6 oktober 2011 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker wordt een bijkomende termijn van één maand gegeven om alsnog de vereiste stavingstukken voor te leggen. Na het voorleggen van bijkomende stukken wordt de aanvraag overgemaakt aan de minister of zijn gemachtigde en neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 17 november 2011 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Verzoeker dient op 5 maart 2012 een tweede aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.5. De burgemeester van de stad Turnhout neemt op 14 juni 2012 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

1.6. Verzoeker dient op 4 september 2012 een derde aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 13 december 2012 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 23 januari 2013 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4,5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 04.09.2012 werd ingediend door:

Naam: [M.]

Voorna(a)m(en): [B.]

Nationaliteit: Marokkaanse

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3" van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

(...)

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet aanmerking genomen'.

Uit de voorgelegde documenten blijkt dat de Belgische partner van betrokkene sedert januari 2012 tot juni 2012 leefloon van het OCMW ontvangen heeft. Sedert juli 2012 is zij aan het werk in het kader van artikel 60 van de organieke wet van de O.C.M.W. - reglementering van 8 juli 1976.

De duur van deze tewerkstelling is nooit langer dan de termijn die betrokkene nodig heeft om opnieuw een volledige uitkering te kunnen krijgen.

Deze vorm van tewerkstelling valt bijgevolg onder de hierboven in punt 2° vernoemde bepalingen.

Bijgevolg kunnen deze inkomsten niet in aanmerking genomen worden en heeft betrokkene niet aangetoond dat hij voldoet aan de vereiste van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de informatieplicht als onderdeel van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Na een theoretische toelichting stelt hij als volgt:

"[...] Dat verwerende partij op de hoogte is dat het hier een gezin betreft met een Belgische partner en een Marokkaans partner. Het gegeven dat in de aanvraag (bijlage 19ter) vermeld staat "bewijs voldoende bestaansmiddelen van partner" dient te worden voorgelegd, is op zich onvoldoende en niet afdoende om de bestreden beslissing te schragen. Immers, een inkomen bekomen via tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de organieke wet van de OCMW- reglementering van 8 juli 1976 is een regelmatige en stabiele vorm van bestaansmiddelen. De Belgische partner van verzoeker werkt in dienstverband en in het kader van een arbeidsovereenkomst. In casu is er geen enkel sprake van een leefloon wanneer men tewerkgesteld wordt in het kader van artikel van de wet op het OCWM. Om te kunnen antwoorden op de vraag of het inkomen van de Belgische partner van verzoeker al dan niet voldoende is om te kunnen voorzien in de behoeften van het gezin, kon verwerende partij op een redelijke en zorgvuldige manier niet antwoorden daar op geen enkel ogenblik verwerende partij verzoeker of diens Belgische partner om stukken hierover heeft verzocht. Immer, in de aanvraag van 04.09.2012 (bijlage 19ter) werd enkel gevraagd naar "bewijs voldoende bestaansmiddelen" zonder nadere precisering. Er werd ook niet gevraagd naar stukken van actieve zoektocht naar tewerkstelling of naar hun maandelijkse uitgaven en inkomsten ten einde een behoeften-analyse te kunnen doen.

Ondanks deze gegevens beslist verwerende partij om het verblijf te weigeren in plaats van een alternatieve redelijke en zorgvuldige oplossing voor te stellen. Men had bij voorbeeld verzoekers (gelet op hun concrete situatie) een maand bijkomend gegeven om de stukken van actieve zoektocht naar tewerkstelling voor te leggen of van maandelijkse uitgaven (bv. Huur, water, gas, elektriciteit, telefoon, tv, internet, etc...).

De modus operandi van verwerende partij laat te wensen over. In casu had verwerende partij minstens moeten vragen bijkomende stukken.

Integendeel, verwerende partij heeft geen enkele behoeften-analyse gemaakt en nodigde noch verzoeker noch diens Belgische partner recente bewijzen van (zoektocht) tewerkstelling voor te leggen of bewijzen inzake maandelijkse uitgaven. Gelet op de concrete situatie van dit dossier, was het minstens gepast om verzoeker de kans te geven bijkomende stukken binnen te brengen ten einde een duidelijk financieel beeld te geven aan verwerende partij, zodat deze laatste een behoeften-analyse kan voeren. In de bestreden beslissing VERONDERSTELT verwerende partij dat de partner van verzoeker geen stabiele en toereikende bestaansmiddelen heeft. Deze modus operandi van verwerende partij is niet ernstig te noemen. Minstens had verwerende partij verzoeker bijkomende stukken moeten vragen om een behoeften-analyse te kunnen uitvoeren. Verwerende partij gaat ervan uit dat de partner van verzoeker slechts een kortdurige job uitoefent. Dit is slechts een veronderstelling vanwege de verwerende partij.

De partner van verzoeker was op het ogenblik van de aanvraag in het kader van te werkgesteld.

Bijgevolg kan men oordelen dat weigeringsreden van verwerende partij geen enkel juridische basis heeft zodat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden.

[...]De bestreden beslissing van 13.12.2012 is op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009,

punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

[...] Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis".

Artikel 8,2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

De rechten op huwelijk en op eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen.

R.v.St. nr. 81.725, 8 juli 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (4 februari 2001); A.P.M. 1999 (samenvatting), 128;

De bedoeling van de beslissing van de DVZ ligt hierin verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan verzoeker vormt een inmenging in zijn privéleven die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van zijn vriendin en aanstaande echtgenote en onevenredige schade zou toebrengen aan zijn gezinsleven.

R.v.St. nr. 79.295, 16 maart 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); A.R.M. 1999 (samenvatting), 64; , Rev. dr. étr. 1999, 258, noot -; , T. Vreemd. 1998, 329;

Voor zover, per impossibile, zou geoordeeld worden dat verzoeker zich niet kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM, schendt de bestreden beslissing alleszins de bescherming geboden aan zijn vriendin. Ook zij is gerechtigd op normale wijze haar gezinsleven te kunnen uitoefenen hier in België.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd."

2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978- 79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: Rv.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoeker toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan het verblijf van meer dan drie maanden werd geweigerd, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoekers uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekers beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hem geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van verzoekers enig middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op verzoekers concrete kritiek, die de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat de verwerende partij gelden dat verzoekers beschouwingen niet kunnen worden aangenomen.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

[...]

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van verzoekers concrete situatie heeft geoordeeld dat het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoeker diende te worden geweigerd, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De verwerende partij laat gelden dat verzoeker een aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend, als partner duurzame relatie in toepassing, van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan derhalve niet dienstig betwisten dat hij dient te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

[...]

De verwerende partij stelt vast dat verzoeker de mening is toegedaan dat de tewerkstelling op grond van artikel 60 van de OCMW-wet een regelmatige en stabiele vorm van bestaansmiddelen vormt. Verzoeker meent dat er geen enkele sprake is van een leefloon.

In antwoord op verzoekers concrete beschouwingen, laat de verwerende partij gelden dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers partner sedert januari 2012 tot juni 2012 leefloon van het OCMW ontvangen heeft. Sedert juli 2012 is verzoekers partner inderdaad aan het werk in het kader van artikel 60 van de O.C.M.W. - wet, doch door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding werd vastgesteld dat de duur van deze tewerkstelling nooit langer is dan de termijn die de betrokkene nodig heeft om opnieuw een volledige uitkering te kunnen krijgen.

Artikel 60, §7 van de OCMW-wet luidt immers als volgt:

"§ 7. Wanneer een persoon het bewijs moet leveren, van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te verkrijgen of teneinde de werkervaring van de betrokkene te bevorderen, neemt het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn alle maatregelen om hem een betrekking te bezorgen, in voorkomend geval verschaft het deze vorm van dienstverlening zelf door voor de bedoelde periode als werkgever op te treden.

De periode van de tewerkstelling bedoeld in vorig lid, mag niet langer zijn dan de periode die voor de tewerkgestelde persoon nodig is om gerechtigd te worden op volledige sociale uitkeringen."

Gelet op het voorgaande is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding heeft geoordeeld dat de inkomsten die door verzoekers partner worden voorgelegd, dienen te worden beschouwd als middelen verkregen uit een aanvullend bijstandsstelsel, dewelke niet in aanmerking kunnen worden genomen bij de beoordeling van de stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen.

"Vooreerst brengt verzoekster aldus geen bewijs naar voor dat zij tewerkgesteld wordt zonder dat zij ten laste valt van de staat, gezien een tewerkstelling onder artikel 60 een vorm van steunmaatregel betreft. " (R.v.V. nr. 84 405 van 10 juli 2012)

"Het visum werd aan verzoekster geweigerd omdat de heer S. M. is tewerkgesteld in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet Dit impliceert dat de tewerkstelling tijdelijk van aard is teneinde te kunnen genieten van sociale uitkeringen. De bijkomende loonfiches die verzoekster heeft overgemaakt doen hieraan geen afbreuk. Het is immers de aard van de tewerkstelling die problematisch is. Verder wordt in de bestreden beslissing ook gewezen op de twijfel met betrekking van het huwelijk van verzoekster. Verzoekster slaagt er ook in haar verzoekschrift niet in om aan te tonen dat zij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden om een verblijfsrecht te verkrijgen. " (R.v.V. nr. 78 199 van 28 maart 2012)

Verzoeker laat verder uitschijnen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding zou hebben nagelaten een behoefteanalyse uit te voeren, zodat niet op zorgvuldige wijze een beslissing zou kunnen worden genomen ten aanzien van de vraag of er al dan niet voldoende bestaansmiddelen worden aangetoond.

De verwerende partij laat gelden dat verzoekers beschouwingen niet dienstig kunnen worden aangenomen, vermits de door hem aangetoonde bestaansmiddelen krachtens artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet in aanmerking kunnen worden genomen bij de beoordeling van de inkomensvoorwaarde. Bijgevolg kan verzoeker niet dienstig voorhouden dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd omdat er geen behoefteanalyse wordt gemaakt.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat verzoeker zich beperkt tot het louter stellen dat 'de behoefteanalyse niet is gemaakt zodat de beslissing moet worden vernietigd' en zich derhalve beperkt tot een louter theoretisch betoog zonder in concreto aan te tonen om welke redenen hij meent dat zulke behoefteanalyse tot een andersluidende beslissing had kunnen leiden. Verzoeker toont dan ook niet aan welk belang hij heeft bij zijn beschouwingen dienomtrent, terwijl de wettelijke bepalingen terzake het ontbreken van de behoefteanalyse niet sanctioneren met een absolute nietigheid.

Verzoeker voert nog aan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding hem om bijkomende stukken had moeten vragen om het bewijs te leveren dat de bestaansmiddelen wel degelijk toereikend zijn.

Dienaangaande laat de verwerende partij evenwel gelden dat het uiteraard aan verzoeker zelf toekomt om de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen in het kader van de aanvraag tot gezinshereniging. Verzoeker had redelijkerwijs moeten weten dat de inkomsten uit leefloon of uit tewerkstelling op grond van artikel 60 van de OCMW-wet niet in aanmerking zouden kunnen worden genomen. Verzoeker heeft zelfs geen begin van bewijs voorgelegd dat de tewerkstelling op grond van artikel 60 van de OCMW-wet in hoofde van zijn partner zou leiden tot een volwaardige tewerkstelling, zodat niet kennelijk onredelijk werd geoordeeld dat de tewerkstelling slechts tijdelijk was ten einde te kunnen genieten van sociale uitkeringen.

"Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Dit impliceert niet dat verzoekers mondeling dienden te worden gehoord, maar dat zij de mogelijkheid moeten hebben gekregen om bepaalde inlichtingen op een nuttige wijze naar voor te brengen. " (R.v.V. nr. 36 772 van 8 januari 2010)

Het loutere feit dat verzoeker de mening is toegedaan dat de bestreden beslissing geen enkele juridische basis zou hebben, volstaat uiteraard geenszins om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te besluiten.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

Verzoeker slaagt er geenszins in aannemelijk te maken dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zou zijn genomen.

Verzoeker voert in het middel nog de schending aan van artikel 8 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden dd. 4.11.1950 (hierna genoemd: "EVRM"), dat van openbare orde is en directe werking heeft in het intern Belgisch recht.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

[...]

De verwerende partij laat gelden dat verzoeker zowel het bestaan van een beschermenswaardig privéleven, als de wijze waarop dit door de bestreden beslissing wordt geschonden, op voldoende nauwkeurige wijze dient aan te tonen, opdat een schending van artikel 8 EVRM aannemelijk zou worden gemaakt.

"4.3.2.2.4. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. " (R.v.V. nr. 56.202 dd. 17.02.2011)

De verwerende partij laat gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair-balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. " (zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont verzoeker niet aan dat hij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Verzoeker beperkt zich tot theoretische beschouwingen nopens artikel 8 EVRM, zonder aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken op welke wijze voormelde verdragsbepaling zou zijn geschonden.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts merkt de verwerende partij op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens neemt inderdaad aan dat uit art. 8 EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit te opteren voor een levensgezel die op dat grondgebied vermag te verblijven (cf. VAN DE PUTTE, M., "Straatsburg gaat vreemd. De vreemdeling in de jurisprudentie van de Straatsburgse organen", T. V.R. 1994, (3), 12).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De weigering van verzoekers aanvraag heeft inderdaad niet tot gevolg dat verzoeker van zijn partner wordt gescheiden, doch enkel dat hij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat hij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoeker diende te worden geweigerd, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inclusief.

Het eerste middel is ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.3.1. Onderzoek van het beroep wat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden betreft

Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de beslissing tot weigering van verblijf van verblijf van meer dan drie maanden op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden ten grondslag liggen, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de bepalingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verzoeker beriep zich ten overstaan van het bestuur op een recht op verblijf van meer dan drie maanden als partner in het kader van een duurzame en stabiele relatie met een Belgische onderdaan en dit op grond van artikel 40bis, §§ 2, eerste lid, 2° en 4 juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

In dit verband stelt artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje van de Vreemdelingenwet als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

Verzoeker legde ter staving van zijn verblijfsaanvraag, en de bestaansmiddelen van zijn Belgische partner, stukken voor waaruit blijkt dat deze laatste sinds juli 2012 is tewerkgesteld op grond van artikel 60 van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn (hierna: de OCMW-wet).

Verweerder oordeelt dat de inkomsten uit een tewerkstelling op grond van artikel 60 van de OCMW-wet niet in aanmerking kunnen worden genomen bij het bepalen of er sprake is van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, omdat dergelijke bestaansmiddelen zouden vallen onder middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels zoals bedoeld in artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, 2° van de Vreemdelingenwet. Verweerder stelt zo dat *“[d]e duur van deze tewerkstelling nooit langer [is] dan de termijn die betrokkene nodig heeft om opnieuw een volledige uitkering te kunnen krijgen”* en dat deze vorm van tewerkstelling *“bijgevolg [valt] onder de hierboven in punt 2° vernoemde bepalingen”*.

Verzoeker betwist deze motivering, waarbij hij erop wijst dat de inkomsten uit een tewerkstelling op grond van artikel 60 van de OCMW-wet geenszins gelijk te stellen zijn met een leefloon en verder wel degelijk sprake is van regelmatige en stabiele inkomsten. Hij benadrukt dat zijn partner in dienstverband werkt en dit in het kader van een arbeidsovereenkomst.

Het gestelde in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dat de duur van een tewerkstelling op grond van artikel 60 van de OCMW-wet nooit langer is dan de termijn die betrokkene nodig heeft om opnieuw een volledige uitkering te kunnen krijgen, vindt steun in artikel 60, § 7, eerste en tweede lid van de OCMW-wet. Deze bepaling stelt zo als volgt:

“Wanneer een persoon het bewijs moet leveren, van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te verkrijgen of teneinde de werkervaring van de betrokkene te bevorderen, neemt het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn alle maatregelen om hem een betrekking te bezorgen, in voorkomend geval verschaft het deze vorm van dienstverlening zelf door voor de bedoelde periode als werkgever op te treden.

De periode van de tewerkstelling bedoeld in vorig lid, mag niet langer zijn dan de periode die voor de tewerkgestelde persoon nodig is om gerechtigd te worden op volledige sociale uitkeringen.”

Er kan evenwel niet worden ingezien dat uit het feit dat een bepaalde vorm van tewerkstelling beperkt is in de tijd – in de zin dat deze ten laatste een einde neemt wanneer de betrokkene gerechtigd is op volledige sociale uitkeringen – ook volgt dat de inkomsten die hieruit voortkomen zijn te beschouwen als middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels zoals bedoeld in voormelde wetsbepaling. Dit laatste betreft evenwel het determinerend motief dat aan de weigeringsbeslissing ten grondslag ligt. Het loutere gegeven dat een bepaalde tewerkstelling beperkt is in de tijd, houdt op zich geen verband met de vraag de hieruit voortkomende inkomsten al dan niet zijn te beschouwen als middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels.

Waar verweerder aangeeft dat de Belgische partner voorafgaand aan haar tewerkstelling op basis van artikel 60 van de OCMW-wet een leefloon ontving en vervolgens stelt dat de duur van deze tewerkstelling nooit langer is dan de termijn die de partner nodig heeft om opnieuw een volledige uitkering te kunnen krijgen, benadrukt de Raad ook nog dat de partner na afloop van de tewerkstelling, indien zij op dat ogenblik niet kan doorstromen naar de reguliere arbeidsmarkt, in beginsel niet terugvalt op een leefloon doch wel op een werkloosheidsuitkering die niet valt onder de aanvullende bijstandsstelsels en die *a priori* niet wordt uitgesloten als stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Het leefloon en een werkloosheidsuitkering betreffen uitkeringen van verschillende aard en worden ook verschillend beoordeeld in het kader van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Er kan dan ook niet worden ingezien waarom verweerder op grond van het gegeven dat een vreemdeling na verloop van tijd van een loon in het kader van een arbeidsovereenkomst op grond van artikel 60 van de OCMW-wet in ieder geval gerechtigd zal zijn op een werkloosheidsuitkering, die een klassieke sociale zekerheidsuitkering is, oordeelt dat de niet-betwiste inkomsten van de referentiepersoon zijn te beschouwen als een vorm van aanvullende bijstand. De motivering in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dat *“[d]e duur van deze tewerkstelling nooit langer [is] dan de termijn die betrokkene nodig heeft om opnieuw een volledige uitkering te kunnen krijgen”* en dat deze vorm van tewerkstelling *“bijgevolg [valt] onder de hierboven in punt 2° vernoemde bepalingen”* mist de vereiste logica en het komt de Raad kennelijk onredelijk voor waar verweerder op deze grond weigert om de inkomsten van de Belgische partner afkomstig uit een tewerkstelling op grond van artikel 60 van de OCMW-wet in aanmerking te nemen bij het bepalen of deze laatste beschikt over de vereiste stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Louter ten overvloede merkt de Raad ook nog op dat uit artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat de vreemdeling, die is tewerkgesteld in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet, moet aantonen dat hij of zij actief naar werk zoekt. Deze wettelijke voorwaarde moet immers enkel worden vervuld door de vreemdeling die effectief werkloos is, wat *in casu* niet het geval was.

De in de nota met opmerkingen aangehaalde rechtspraak van de Raad vermag aan het voorgaande geen afbreuk te doen. Er blijkt zo niet dat de elementen die huidige zaak kenmerken dezelfde zijn als de elementen zoals ze voorlagen in deze rechtspraak. Arresten van de Raad hebben ook geen precedentswaarde.

Een schending van de materiële motiveringsplicht juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Een onderzoek van de overige onderdelen van het middel dringt zich niet langer op wat deze beslissing betreft

2.3.2. Onderzoek van het beroep wat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten betreft

Nu verzoeker als gevolg van de nietigverklaring van de beslissing waarbij hem een recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd, terugvalt op de situatie waarin hij opnieuw gerechtigd is op een attest van immatriculatie, vereist een goede rechtsbedeling dat ook het bevel om het grondgebied te verlaten uit het rechtsverkeer wordt gehaald door een nietigverklaring ervan.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 december 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien augustus tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

I. CORNELIS